

Arrest

nr. 178 228 van 23 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X
in zijn hoedanigheid als voogd voor X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in zijn hoedanigheid als voogd voor X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat V. HENRION en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Mogadishu. U bent minderjarig. Tevens bent u langs moederszijde lid van de Dir-clan. U woonde, uitgezonderd een kort verblijf in Jemen van 2004-2008, steeds in Mogadishu samen met uw oom A.G.A. en met uw zus en broer. Uw oom vroeg u om voor Al-Shabaab te gaan werken. U weigerde. Op een avond kwam uw oom dronken thuis en er ontstond een discussie. Uw oom schoot naar u maar raakte een kind van uw tante dat later aan de gevolgen overleed. U kon vluchten naar het huis van uw oom. Uw zus besliste dat u het land moest verlaten. Niet alleen omwille van de problemen met uw oom maar ook omdat de vader van

het overleden kind u naar het leven stond omdat uw oom hen had verteld dat u het kind had neergeschoten. U verliet Somalië op 2 december 2014. Op 27 mei 2015 kwam u in België aan. Op 28 mei 2015 diende u in België een asielaanvraag in. U bent niet in het bezit van documenten.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Zelfs indien rekening wordt gehouden met uw minderjarige leeftijd, moet namelijk vastgesteld worden dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen met uw oom die u zou willen hebben proberen rekruteren voor Al-Shabaab (AS). Er kunnen namelijk een aantal tegenstrijdige en opvallende gegevens worden opgemerkt in verband met de cruciale elementen van uw asielaanvraag, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnd wordt.

Vooreerst blijken uw verklaringen voor de verschillende Belgische asielinstanties op cruciale punten van elkaar af te wijken. Zo maakte u tijdens uw gesprek voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (Vragenlijst, 3.5) geen melding van de problemen die u kende met uw oom in Somalië waarover u uitvoerig spreekt tijdens uw gehoor voor het CGVS. Zo gaf u tijdens uw interview voor de DVZ aan dat u door mannen in de wijk werd gevraagd om een wapen te kopen en dat te gebruiken om mensen lastig te vallen en geld af te troggelen. U maakte u geen melding van problemen met uw oom (vragenlijst, 3.5). Tijdens het gehoor voor het CGVS geeft u echter expliciet aan dat het enkel uw oom was die u lastig viel (CGVS, p. 21). Als u met deze contradictie wordt geconfronteerd ontkent u het voor de Dienst Vreemdelingenzaken over mannen van de wijk te hebben gehad maar wel uw oom te hebben vermeld (CGVS, p. 21). Een keuze voor een van twee verklaringen is echter niet van aard om uw tegenstrijdige verklaringen opnieuw met elkaar in overeenstemming te brengen. Verder is het eveneens opmerkelijk dat u bij de DVZ niet aangaf dat uw oom u heeft beschoten, dat hierbij het kind van uw tante om het leven kwam en u door de vader van het kind als de dader werd aanzien (CGVS, p. 18 – 22). Hiermee geconfronteerd voor het CGVS, stelt u dat u de kans niet kreeg aangezien u slechts 30 minuten de tijd kreeg (CGVS, p. 22). Deze door u aangebrachte verklaring is niet ernstig aangezien u wel andere, minder belangrijke, elementen ter sprake bracht, zoals bijvoorbeeld uw problemen tijdens uw vlucht in Magafe en het feit dat iemand een steen op uw hoofd had gegooid toen u klein was (Vragenlijst 3.9). Aangezien uit de vragenlijst blijkt dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken in staat werd gesteld om dergelijke minder cruciale zaken aan te halen, kan er redelijkerwijze worden verondersteld dat u ook in gelegenheid moet zijn geweest om elementen die de kern uitmaken van uw asielverzoek te vermelden. U verklaarde naar aanleiding van het gesprek voor de DVZ uitdrukkelijk dat u niets meer had toe te voegen (Vragenlijst, 3.10). Ook bij de inleiding van uw gesprek voor het CGVS bevestigt u overigens dat u de grote lijnen, zonder veel details, van uw problemen voor de Dienst Vreemdelingenzaken had kunnen schetsen (CGVS, p. 3). Hoewel rekening werd gehouden met het feit dat u minderjarig bent moet toch worden gesteld dat de discrepanties tussen uw verklaringen bij de DVZ en voor het CGVS zo substantieel zijn dat ze de geloofwaardigheid van uw beweringen ernstig ondermijnen.

Naast de uw verklaringen met betrekking tot de oorzaak van uw problemen in Somalië moeten ook uw beweringen inzake de gevolgen ervan als ongeloofwaardig worden bestempeld. U legt in dit verband immers een aantal weinig overtuigende verklaringen af. Zo stelt u vreemd genoeg dat u nadat u door uw oom werd beschoten naar diens huis vluchtte waar u zich onder een matras verschool (CGVS, p. 20). Het is weinig geloofwaardig dat u zich onmiddellijk na het incident naar de woning van uw belager zou begeven om zich voor diezelfde man te verbergen. Ook uw omschrijving van de gebeurtenissen nadat u zich in het huis had verborgen zijn incoherent. U verklaart in dit verband eerst dat uw oom naar het huis kwam en alle kamers doorzocht (CGVS, p. 20) om even later aan te geven dat u niet weet of hij in de hut is geweest (CGVS, p. 23).

Tenslotte moet ook worden vastgesteld dat uw verklaringen met betrekking tot uw identiteitsdocumenten incoherent zijn. Tijdens het gehoor voor de DVZ stelde u hierover dat u een eigen paspoort had en een identiteitskaart (DVZ, vraag 26). Tijdens uw interview voor het CGVS beweert u echter dat u nooit een identiteitskaart hebt gehad (CGVS, p. 17). Verder verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken ook dat de Afghanen in het centrum u vertelden dat het niet verstandig was om

deze documenten te tonen aan de Belgische autoriteiten en gaf u aan dat u deze documenten aan de Afghanen in het opvangcentrum hebt gegeven (DVZ, vraag 26). Bij het CGVS stelt u echter dat de Afghanen uw paspoort hebben gestolen (CGVS, p. 17). Bij confrontatie met deze tegenstrijdigheden, geeft u aan dat u misschien een fout maakte en dat de tolk of de interviewer een fout hebben gemaakt (CGVS, p. 17). Dit is geen afdoende verklaring is voor deze contradicties aangezien u in aanwezigheid van uw voogd uw verklaringen na dit gesprek hebt ondertekend zonder bijkomende opmerkingen. Ook hierdoor wordt de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Bijgevolg kan er in uw hoofde niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia" van juni 2014 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of –instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen

personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierechtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft geen nota ingediend.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In het verzoekschrift voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van de Conventie van Genève, van de artikelen 48, 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van de formele motiveringsplicht, van het voorzichtigheidsbeginsel, van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Inzake de vluchtelingenstatus voert verzoeker aan dat de tegenstrijdigheden te verklaren zijn omdat hij tijdens het gehoor bij het CGVS meer uitleg kon geven en dit langer duurde dan het interview bij DVZ. Vervolgens geeft verzoeker een uitleg bij de tegenstrijdigheden inzake het omkomen van een kind bij de schietpartij, melding van zijn vrees om gerekruteerd te worden door Al-Shabaab, de plaats waar hij naartoe vluchtte na te zijn bedreigd door zijn oom, of zijn paspoort werd gestolen door of vrijwillig werd afgegeven aan de Afghanen in het asielcentrum en het geen verschil maken tussen een paspoort en een identiteitskaart.

Verzoeker benadrukt dat hij minderjarig is en bijgevolg kwetsbaar. Verzoeker voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) de specifieke factor van rekrutering om bij Al-Shabaab te gaan werken, moet analyseren. Verzoeker heeft de leeftijd waarop de rekrutering in de meeste gevallen plaatsvindt. Hierover is geen enkel document toegevoegd aan het administratief dossier van de verwerende partij, hoewel een diepgaander onderzoek nodig was. In de bestreden beslissing wordt gewezen op tegenstrijdigheden in het relaas van verzoeker, maar niets duidt aan dat tijdens deze verhoren werkelijk de kwetsbaarheid van verzoeker in rekening werd gebracht. Bovendien liggen tegenstrijdigheden in lijn van wat men kan verwachten van een getraumatiseerde minderjarige. Verzoeker heeft tijdens het gehoor bij het CGVS aangetoond dat hij niet begreep wat van hem verwacht werd bij het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ). Verzoeker heeft dit gemeld en het CGVS had hier kennis van. Verzoeker heeft, na confrontatie met de tegenstrijdigheden, deze op geloofwaardige manier uitgelegd. Verzoeker meent dat hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

Inzake het ontbreken van documenten voert verzoeker aan dat vooral Somalische burgers geen identiteitsdocumenten bij zich dragen, ofwel heeft de smokkelaar tijdens de reis de documenten afgenomen ofwel leven velen onder hen in precare omstandigheden in geïsoleerde dorpen. Asielzoekers hebben geen besef van het belang van een identiteitsdocument.

De bestreden beslissing baseert zich slechts op enkele discrepanties, er worden geen andere elementen aangehaald die de negatieve beslissing verantwoorden.

Inzake de subsidiaire beschermingsstatus verwijst verzoeker naar het arrest van het EHRM inzake Sufi en Elmi van 28 juni 2011 en het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 17 februari 2009 inzake Elgafaji, C-465/07, naar artikel 15 van de kwalificatierichtlijn en artikel 3 van het EVRM. Verzoeker wijst vervolgens naar verschillende internationale rapporten en bronnen:

"Verschillende internationale rapporten en bronnen bevestigen dat asielzoekers uit Somalië, en meer bepaald, Mogadishu, kunnen beschouwd worden als afkomstig uit een conflicted-affected area.

Dat, inderdaad, een rapport van mei 2013 van Amnesty International bepaalt dat (Amnesty International, Denmark: No forced returns to 'volatile' situation in Somalia, 15 May 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5195e87d4.html> [accessed 22 September 2015]):

"Forcibly returning people to a volatile security situation in Somalia ruled violate international law, Amnesty International said as the Danish Refugee Board is due to consider returning five Somali asylum seekers"

(Vrije vertaling: Gedwongen terugkeer van mensen naar een precare veiligheidssituatie in Somalië zou het internationaal recht schenden, bepaalt Amnesty International ter gelegenheid van de beslissing die de Danish Refugee Board moet nemen inzake de terugkeer van vijf Somalische asielzoekers)

Dat deze zin al op zich aantoonde dat de situatie onleefbaar is op het Somalisch grondgebied en dat in geen geval asielzoekers ginds mogen worden teruggezonden zonder dat het internationaal recht geschonden wordt; met andere woorden, een gedwongen terugkeer naar Somalië zou een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen;

(The Danish hearings on Thursday and Friday come after at least two other European states - Norway and the Netherlands - have already ended suspensions on forcibly returning people to the Somali capital Mogadishu. "

(Vrije vertaling: De Deense hoorzittingen op donderdag en vrijdag komen na het feit dat ten minste twee andere Europese landen - Noorwegen en Nederland — de schorsingen op gedwongen terugkeer van mensen naar de Somalische hoofdstad Mogadishu geëindigd hebben);

Dat sommige staten dus al besloten hebben om de terugkeer van Somalische asielzoekers te annuleren, dat dit wijst op een problematische gang van zaken in het land op niveau van veiligheid en respect van mensenrechten en dat verschillende landen van Europa zich inzetten tegen het in gevaar brengen van de Somalische burgers door hen naar hun land terug te sturen;

Dat, bovendien, een ander rapport van Amnesty International, daterend van november 2014 (Amnesty International, Somalia: EU must keep focus on human rights for Somalia's future, 18 November 2014, AFR 52/007/2014, available at: <http://www.refworld.org/docid/546f41544.html> [accessed 22 September 2015]) aanduidt dat:

"Today, armed clashes are taking place outside of Mogadishu and in rural areas of south central Somalia. and fragile security gains in Mogadishu are short-lived -And despite the ongoing lack of a civilian casualty tracking system. it is widely documented that military operations are resulting in civilian casualties. with civilians killed and wounded in crossfire during armed clashes. and through IEDs as well as grenade and suicide attacks.

The joint Somali National Armed Forces (SNAF) and the African Union Mission in Somalia (AMISOM) offensives took place throughout the year with the intention of further flushing out al-Shabaab operatives. Amnesty International has heard reports of increases in violations of international humanitarian law. and human rights abuses by all parties to the conflict as a result of the offensive. "

(Vrije vertaling: Vandaag de dag vinden gewapende botsingen plaats buiten Mogadishu en in de landelijke gebieden van Zuid-Centraal Somalië: de fragiele veiligheidswinsten in Mogadishu zijn van korte duur. En ondanks het aanhoudend ontbreken van een burgerslachtoffer trackingsysteem, is het op grote schaal gedocumenteerd dat bij militaire operaties burgerslachtoffers zijn gevallen, er werden burgers gedood en gewond in kruisvuur tijdens gewapende conflicten, en door middel van IED's evenals granaat en zelfmoordaanslagen.

De gezamenlijke Somalische nationale strijdkrachten (SNAF) en de Afrikaanse Unie in Somalië (AMISOM): offensieven vonden plaats gedurende het hele jaar met de intentie om de agenten van al-Shabaab verder te verdrijven. Amnesty International heeft rapport gekregen van stijgingen van schendingen van het internationaal humanitair recht en schendingen van de mensenrechten door alle partijen in het conflict als gevolg van het offensief)

Dat hier een recentere en even betrouwbare bron hetzelfde aanduidt dan het voorgaande rapport: het risico om een schending van mensenrechten te beleven voor de burgers in Somalië afkomstig van Mogadishu, maar ook andere meer landelijke regio's hoog ligt;

Dat zelfs zonder een specifieke bedreiging aanhangende te hebben, loopt een normale burger ook een groot gevaar, door het simpele feit van in Somalië te leven;

4.

De aanwezigheid van de gewapende groepering Al-Shabaab blijft ook een probleem.

'The Dutch and Norwegian decisions - in December 2012 and February 2013, respectively - cited improved security in the capital as the reason for the change. But the European Court of Human Rights and Dutch courts have suspended the déportation of four Somali nationals from the Netherlands since then, while the security situation remains poor in Mogadishu, and extremely dire in other parts of Somalia.

Somali government control and influence remain weak, and outside the capital in large parts of central and southern Somalia, the armed group al-Shabab maintains de facto control amid what is still an extremely volatile security situation. This is simply not a safe or sustainable situation to forcibly return people to and doing so ruled violate international law.

Although the capital Mogadishu is largely under government control, an armed conflict still rages between the Somali National Armed Forces (SNAF) and the al-Shabab armed group. Civilians persistently face insecurity and risk falling victim to grave human rights abuses, including indiscriminate and targeted violence, rape, killings, as well as extortions.

Government forces often lack the authority, discipline and control needed to protect civilians and their reliance on Ethiopian and African Union forces mean that any security gains are extremely fragile.

With the ongoing armed conflict and dire humanitarian situation contributing to serious human rights abuses in central and southern Somalia, foreign countries including Denmark should under no circumstances attempt to return individuals there'

(Vrije vertaling: De Nederlandse en Noorse beslissingen - in december 2012 en februari 2013, respectievelijk — citeerden de verbeterende veiligheidssituatie in Somalië als een reden voor de verandering. Maar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en de Nederlandse rechtbanken hebben de deportatie van vier Somalische onderdanen vanuit Nederland sindsdien geschorst, terwijl de veiligheidssituatie negatief is in Mogadishu, en uiterst slecht in andere delen van Somalië blijft. De controle en invloed van de Somalische overheid blijven zwak, en buiten de hoofdstad in grote delen van Midden- en Zuid-Somalië, handhaaft de gewapende groepering al-Shabab de facto zeggenschap in een nog zeer precare veiligheidssituatie. Dit is gewoon niet veilig of een duurzame situatie om mensen te laten terugkeren naar een geweldssituatie als deze. Het zou het internationaal recht schenden.

Hoewel de hoofdstad Mogadishu grotendeels onder controle is van de regering, een gewapend conflict nog steeds woedt tussen de Somalische nationale strijdkrachten (SNAF) en de al-Shabab gewapende groepering. De burgers worden voortdurend geconfronteerd met onzekerheid en lopen het risico slachtoffer te worden van ernstige schendingen van de mensenrechten, waaronder willekeurige en gerichte geweld, verkrachting, moord, alsmede afpersing.

Regeringstroepen hebben vaak niet het gezag, discipline en controle dat nodig is om burgers te beschermen, en hun afhankelijkheid van Ethiopische troepen en de Afrikaanse Unie dat enige zekerheid vergt betekent dat ze uiterst kwetsbaar zijn. Met het gewapend conflict dat blijft duren en de slechte humanitaire situatie dat ernstige schendingen van mensenrechten meedraagt, mogen de vreemde landen, waaronder Denemarken deze personen in geen geval proberen terugsturen) Dat hier ook moet worden benadrukt dat de plaatselijke autoriteiten er niet in slagen om het groeiende geweld onder controle te houden, dat ze vaak moeten steunen op andere militaire organisaties; dat Somalische burgers die problemen hebben op vlak van veiligheid dus geen beroep kunnen doen op de bescherming van de autoriteiten, dat dit wijst op een schending van de mensenrechten en een gegronde reden voor vrees voor een reëel risico tot schade;

Dat de burgers in Somalië dus een grote kans hebben om schendingen van de mensenrechten te ondergaan, geweld, verkrachting, moord en afpersing; Dat, bovendien, in de Africa Briefing n° 99, It will be a long war (<http://www.crisisgroup.org/~media/Files/africa/horn-of-africa/somalia/b099-somalia-al-shabaab-it-will-be-a-long-war.pdf>) wordt gesteld dat;

"Al-Shabaab has experienced an extraordinary rise by any measure. 15 It evinces a number of key differences — in addition to its extreme violence — from Somali rivals (with the exception of Somaliland). First, its core leadership, vitally from a cross-section of Somali clan-based society, remained remarkably constant over nearly a decade, until a July 2013 putsch claimed a few high-profile victims (see below); secondly, it has had a reasonably consistent declared objective, referenced to Islamic scriptural authority; and thirdly, in its continuing local presence for several years, especially in rural areas, its leaders have become adept at the art and thrust of grassroots political governance. "

(Vrije vertaling: Al-Shabaab een buitengewone stijging heeft ervaren. De groepering getuigt van een aantal belangrijke verschillen - naast haar extreem geweld - van Somalische concurrenten (met uitzondering van Somaliland). Ten eerste, de kern van het leiderschap, vanuit een dwarsdoorsnede van de Somali - clan gebaseerde maatschappij, bleef opvallend constant over bijna tien jaar, tot juli 2013 een putsch een paar high profile slachtoffers opeiste (zie hieronder); Ten tweede , heeft het een redelijk consistent verklaarde doelstelling , gerelateerd aan de islamitische schriftuurlijke autoriteit ; en ten derde , in haar voortdurende lokale aanwezigheid voor meerdere jaren, vooral in landelijke gebieden , haar leiders hebben bedreven in de snit en stuwkracht van de grassroots politiek bestuur geworden)

Dat een ander artikel, met de titel Despite Gains against Al-Shabaab, Setting Up Peacekeeping Mission in Somalia Still 'High-Risk Undertaking', Top Peacekeeping Official Tells Security Council (<http://www.un.org/press/en/2015/sep1972.doc.htm>) bepaalt dat:

"Establishing a United Nations peacekeeping mission in Somalia at this time ruled to be a "high-risk undertaking" due to continued threats from the Al-Shabaab militant group, a senior United Nations peacekeeping official told the Security Council today.

Briefing the 15-nation body, Edmund Mulet, Assistant Secretary-General for Peacekeeping Operations, noted that the African Union Mission in Somalia (AMISOM) had made significant gains against Al-Shabaab due to the surge of its uniformed personnel and the logistical support package for the Somali National Army, authorised in Council resolution 2124 (2013). However, the militant group continued to adapt, launching asymmetric attacks and blocking access to some of the newly recovered areas. It also expanded its presence in Puntland and became a more significant threat within the sub region

(Vrije vertaling: De oprichting van een VN- vredesmissie in Somalië op dit moment zou "een onderneming met een hoog risico" zijn door de aanhoudende bedreigingen van Al-Shabaab groep, vertelde een senior VN- vredesmacht ambtenaar op de Veiligheidsraad vandaag.

Op de briefing van het 15 - natie lichaam merkte Edmund Mulet, adjunct-secretaris -generaal voor vredesoperaties, op dat de Afrikaanse Unie in Somalië (AMISOM) ten opzichte van Al- Shabaab verbetering had gemaakt als gevolg van de sterke stijging van de geüniformeerde personeel en een logistieke ondersteuning pakket voor de Somalische Nationale Leger, goedgekeurd in de resolutie van de Raad 2124 (2013). Echter, de militante groep paste zich verder aan en begon met de lancering van asymmetrische aanvallen en blokkeerde de toegang tot enkele van de onlangs herstelde gebieden. Het breidde ook haar aanwezigheid in Puntland uit en werd een belangrijke bedreiging binnen de subregio.)

Dat een rapport van 13 april 2016 dit allemaal bevestigt:

"Major human rights abuses included killings of civilians by al-Shabaab, Somali security forces, and unknown assailants. Violence and discrimination against women and girls, including rape and female genital mutilation/ cut- ting (FGM/ C), were widespread. Civilians did not have the ability to change their government through the ability to vote in free and fair elections.

Other major human rights abuses included disappearance; torture and other cruel, inhuman, or degrading treatment or punishment; harsh and life-threatening prison conditions; arbitrary and politically motivated arrest and detention; denial of fair public trial; use of excessive force and other abuses in internal conflict; restrictions on freedoms of speech and press, assembly and association, religion, and movement forced eviction and relocation of internally displaced persons (IDPs); diversion of humanitarian assistance; corruption; trafficking in persons; abuse of and discrimination against minority clans and persons with disabilities; social stigmatization of lesbian, gay, bisexual, transgender, and intersex (LGBTI) individuals; restrictions on workers' rights; forced labor; and child labor.

In general impunity remained the norm. Government authorities took minimal steps to prosecute and punish officials who committed abuses, particularly military and police officials accused of committing rape, killings, clan warfare, and extortion of civilians.

Clan militias and al-Shabaab continued to commit grave abuses throughout the country, including extrajudicial killings, disappearances, cruel and unusual punishment, rape, restrictions on civil liberties and freedom of movement, restrictions on nongovernmental organizations (NGOs) and humanitarian assistance, and conscription and use of child soldiers. Al-Shabaab recruited child soldiers. AMISOM troops killed civilians and committed sexual abuse and exploitation, including rape of women and girls."

([http://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain?page=search&docid=5716120a8&skip=0&query=lower shabaab&coi=SOM&searchin=title&sortz=date](http://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain?page=search&docid=5716120a8&skip=0&query=lower+shabaab&coi=SOM&searchin=title&sortz=date))

(vrije vertaling: Andere belangrijke schendingen van de mensenrechten opgenomen verdwijning;

foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing; hard en levensbedreigende omstandigheden in de gevangenis; willekeurige en politiek gemotiveerde arrestaties en detentie; ontkenning van eerlijk openbaar proces; het gebruik van buitensporig geweld en andere misstanden in het interne conflict; beperkingen op de vrijheid van meningsuiting en pers, vergadering en vereniging, godsdienst en beweging; gedwongen uitzetting en verplaatsing van binnenlandse ontheemden (IDP's); oneigenlijk gebruik van humanitaire hulp; corruptie; mensenhandel; misbruik en discriminatie van clans van minderheden en personen met een handicap; sociale stigmatisering van lesbische, homoseksuele, biseksuele, transgender en intersex (LGBTI) personen; beperkingen op de rechten van het werkers'; dwangarbeid; en kinderarbeid. In het algemeen ongestraft bleef de norm. Overheden hebben een minimale stappen om te vervolgen en straffen ambtenaren die misstanden, vooral militairen en politiefunctionarissen worden beschuldigd van het plegen van verkrachting, moord, clan oorlog, en afpersing van burgers gepleegd.

Clan militias en Al-Shabaab bleven ernstige schendingen begaan door het hele land, inclusief buitengerechtelijke moorden, verdwijningen, wrede en ongebruikelijke straf, verkrachting, beperkingen op de burgerlijke vrijheden en de vrijheid van verkeer, de beperkingen van de niet-gouvernementele organisaties (NGO's) en humanitaire hulp, en dienstplicht en het gebruik van kindsoldaten.

Al-Shabaab gerekruteerd kindsoldaten. AMISOM troepen doodden burgers en gepleegd seksueel misbruik en uitbuiting, inclusief verkrachting van vrouwen en kinderen)

Dat het gevaar ook aanwezig is in de regio van de verzoeker:

« The most significant obstruction to both humanitarian and basic livelihood activities, however, was Al-Shabaab's violent enforcement of economic blockades on towns and key access routes in Bakol, Hiran and Lornr Shabelle, involving the killing of civilians and livestock, and the burning of vehicles. »

(vrije vertaling : De belangrijkste belemmering voor zowel humanitaire als basis levensonderhoud activiteiten , echter, was Al- Shabaab gewelddadige handhaving van de economische blokkades op steden en de belangrijkste toegangswegen in Bakol, Hiran en Lower Shabelle , waarbij het doden van burgers en vee , en het verbranden van voertuigen .)

"Civilian authorities generally did not maintain effective control of security forces. Security forces abused civilians and often failed to prevent or respond to societal violence. Authorities rarely investigated abuse by police, army, or militia members, and a culture of impunity remained a problem. Authorities used military courts to try individuals believed to be responsible for abuses, when such trials occurred. The government established ad hoc official commissions to investigate alleged abuses by federal military forces and allied militias in the Tower Shabelle region. The outcome of the investigation remained unknown. »

(vrije vertaling : Civiele autoriteiten over het algemeen niet te handhaven effectieve controle van veiligheidstroepen. Veiligheidstroepen misbruikt burgers en vaak niet te voorkomen of te reageren op maatschappelijke geweld. Autoriteiten starten zelden onderzoeksprocedures rond de misbruiken door de politie , het leger of militia -leden , en een cultuur van straffeloosheid bleef een probleem. Autoriteiten gebruiken militaire rechtbanken om personen geloofde verantwoordelijk voor misbruiken, wanneer dergelijke onderzoeken traden te proberen. De overheid opgericht ad hoc officiële commissies om vermeende schendingen door de federale strijdkrachten en aanverwante milities in de regio Lower Shabelle onderzoeken. De uitkomst van de onderzoeken blijft onbekend)

([http://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmainPpage-search&docid=56e921564&skip=0&query=:lower shabelle&coi=SOM&searchin=title&sort=date](http://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmainPpage-search&docid=56e921564&skip=0&query=:lower+shabelle&coi=SOM&searchin=title&sort=date))

De impact en aanwezigheid van Al-Shabaab is in ieder geval niet te onderschatten. In de loop van het jaar 2015 zijn er een aantal terroristische aanvallen gerepertorieerd:

"2015 Terrorist Incidents: Al-Shabaab conducted complex suicide attacks, remote-controlled roadside bombings, ambushes, and assassinations of government personnel and military forces, security officials, and civil society leaders throughout Somalia. It also executed complex attacks in Mogadishu in a targeted campaign against Somali security forces and other government officials, government and foreign buildings, convoys, and popular gathering places

for government officials, the Somali diaspora, and foreigners. Notable incidents in 2015 included:

- In March, al-Shabaab terrorists launched a complex attack against the Hotel Maka al-Mukaram in Mogadishu, detonating a vehicle-borne IED (VBIED), followed by a ground assault using small weapons and grenades. Al-Shabaab controlled the hotel for at least four hours until security agents from the National Intelligence and Security Agency (NISA) elite paramilitary unit "Gaashaan" regained control. At least 13 people were killed, while approximately 20 others sustained injuries, according to NISA officials.
- In May, al-Shabaab terrorists launched a complex attack against the Somali Parliament compound in Mogadishu using a VBIED and a ground assault team of about seven to eight attackers armed with AK-47s. Members of Parliament reportedly sustained injuries when the terrorists detonated the VBIED at the main gate. Security forces reportedly killed all the terrorists during the attack. Casualties included around 12 security officials from AMISOM, NISA, SNA, and the Somali Police Force (SPF). In addition, about 24 security officials and civilians sustained injuries.
- In June, al-Shabaab executed a complex attack on the popular Sahafi Hotel in Mogadishu, detonating a VBIED and executing a ground assault by a small group of attackers. Up to 15 individuals were reportedly killed.
- In September, al-Shabaab attacked a Ugandan AMISOM forward-operating base in Janale, Eard Shabelle region, killing between 20 and 50 Ugandan AMISOM soldiers. After breaching the gates with a VBIED and bombing a bridge to cut off a potential escape route and AMISOM reinforcements, al-Shabaab was able to enter and take over the base for a limited amount of time until AMISOM troops retook the area.
- Also in September, al-Shabaab attacked a UN convoy as it was exiting the Somali Presidential Palace in Mogadishu, killing approximately 11 people, including two soldiers and the bomber, in addition to injuring several other victims. Nobody in the UN delegation was harmed in the attack, according to the Ministry of Internal Security http://www.ecoi.net/local_link/324727/450863_en.html

(vrije vertaling: 2015 terroristische incidenten: Al-Shabaab uitgevoerd complexe zelfmoordaanslagen, op afstand bedienbare langs de weg bomaanslagen, hinderlagen en moorden van de overheid personeel en strijdkrachten, veiligheid ambtenaren, en maatschappelijke leiders in heel Somalië. Het uitgevoerd ook complexe aanvallen in Mogadishu in een gerichte campagne tegen Somalische veiligheidstroepen en andere overheidsfunctionarissen, de overheid en buitenlandse gebouwen, konvoien, en populaire ontmoetingsplaatsen voor overheidsfunctionarissen, de Somalische diaspora, en buitenlanders. Opmerkelijke incidenten in 2015 waren:

- In maart al-Shabaab terroristen gestart met een complexe aanval tegen de hotel Maka al-Mukaram in Mogadishu, ontploffende een voertuig gedragen IED (VBIED), gevolgd door een grondaanval met behulp van kleine wapens en granaten. Al-Shabaab gecontroleerde het hotel voor ten minste vier uur tot veiligheidsagenten van de National Intelligence and Security Agency's (NISA) elite paramilitaire eenheid "Gaashaan" herwonnen de controle. Minstens 13 mensen werden gedood, terwijl ongeveer 20 anderen opgelopen verwondingen, volgens NISA ambtenaren.

- *In mei, al-Shabaab terroristen gestart met een complexe aanval tegen de verbinding Somalische parlement in Mogadishu met behulp van een VBIED en een grondaanval team van ongeveer zeven tot acht aanvallers gewapend met AK-47's. Twee leden van het Europees Parlement naar verluidt opgelopen verwondingen toen de terroristen ontploft de VBIED bij de hoofdingang. Veiligheidstroepen gedood alle terroristen tijdens de aanval. Slachtoffers opgenomen ongeveer 12 veiligheid ambtenaren van AMISOM, NISA, SNA, en de Somalische politie (SPF). Daarnaast is ongeveer 24 veiligheid ambtenaren en burgers opgelopen verwondingen.*
- *In juni, al-Shabaab uitgevoerd een complexe aanval op de populaire Sahafi Hotel in Mogadishu, ontploffende twee VBIEDs en uitvoeren van een grondaanval door een kleine groep van aanvallers. Tot 15 personen werden naar verluidt gedood.*
- *In september al-Shabaab vielen een Oegandese AMISOM forward-operationele basis in Janale, Lower Shabelle regio, het doden van tussen de 20 en 50 Oegandese AMISOM soldaten. Na overschrijding van de poort met een VBIED en het bombarderen van een brug naar een mogelijke vluchtroute en AMISOM versterkingen, af te snijden van al-Shabaab in staat was om binnen te komen en te nemen over de basis voor een beperkte hoeveelheid tijd totdat AMISOM troepen heroverde het gebied.*
- *Ook in september, al-Shabaab aangevallen een VN-konvooi zoals het was verlaten de Somalische presidentiële paleis in Mogadishu, het doden van ongeveer 11 mensen, onder wie twee soldaten en de bommenwerper, in aanvulling op het verwonden van een aantal andere slachtoffers. Niemand in de VN-delegatie raakt geblesseerd tijdens de aanval, volgens het ministerie van Binnenlandse Veiligheid.)"*

3.2. Stukken

Er worden geen stukken gevoegd bij het verzoekschrift.

3.3. Op 30 september 2016 dient de verwerende partij een aanvullende nota in, met daarbij gevoegd de COI Focus "Somalië Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016 (update).

3.4. Beoordeling

3.4.1. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84*). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de

geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.4.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers asielaanvraag werd geweigerd om volgende redenen:

- zelfs indien rekening wordt gehouden met verzoekers minderjarige leeftijd, moet vastgesteld worden dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen met zijn oom die hem wilde rekruteren voor Al-Shabaab. Er zijn een aantal tegenstrijdige en opvallende gegevens in verband met de cruciale elementen van zijn asielrelaas waardoor de geloofwaardigheid van de verklaringen ondermijnd wordt;
- verzoekers verklaringen voor de verschillende Belgische asielinstanties wijken op cruciale punten van elkaar af: bij de DVZ maakte verzoeker geen melding van problemen met zijn oom, enkel van mannen in de wijk die hem vroegen een wapen te kopen en mensen lastig te vallen en geld af te troggelen, bij het CGVS gaf verzoeker aan dat het enkel zijn oom was die hem lastig viel. Bij de DVZ gaf hij niet aan dat zijn oom hem heeft beschoten, dat hierbij een kind van zijn tante om het leven kwam en dat verzoeker door de vader van het kind als de dader werd beschouwd, wat nochtans cruciaal is. De discrepanties tussen zijn verklaringen bij de DVZ en het CGVS zijn zo substantieel dat ze de geloofwaardigheid van verzoekers beweringen ernstig ondermijnen;
- naast de verklaringen met betrekking tot de oorzaak van zijn problemen in Somalië zijn ook verzoekers beweringen inzake de gevolgen van de problemen ongeloofwaardig, verzoeker legt immers weinig overtuigende verklaringen af: nadat verzoeker door zijn oom werd beschoten, vluchtte hij naar diens huis waar hij zich onder een matras verschool, het is weinig geloofwaardig dat verzoeker, onmiddellijk na het incident met zijn oom, zich naar de woning van deze oom zou begeven om zich voor deze oom te verbergen. Ook zijn verzoekers verklaringen incoherent over de feiten nadat hij zich in dit huis had verborgen;
- verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn identiteitsdocumenten zijn incoherent.

3.4.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4.4. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. Zelfs indien rekening wordt gehouden met verzoekers minderjarige leeftijd, moet vastgesteld worden dat er een aantal tegenstrijdige en opvallende gegevens worden opgemerkt in verband met cruciale elementen van zijn asielrelaas, waardoor de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ondermijnd wordt.

3.4.5. Verzoeker heeft bij de DVZ geen melding gemaakt van de problemen met zijn oom (zijn oom vroeg hem om zich aan te sluiten bij Al Shabaab). Hij vermeldde daar enkel dat hij problemen had met mannen uit de wijk, die hem aanspoorden om een wapen te kopen en daarmee mensen lastig te vallen en geld af te troggelen. Hij maakte ook geen melding van de problemen die voortvloeiden uit de

problemen met zijn oom, namelijk dat hij ervan werd beschuldigd, na een discussie met zijn dronken oom, een kind van een tante te hebben doodgeschoten, terwijl zijn oom dit kind doodgeschoten had. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan gevolgd worden waar hij vaststelt dat dit een cruciaal punt is en dat deze discrepantie zo substantieel is dat ze de geloofwaardigheid van zijn beweringen ernstig ondermijnt.

Verzoeker verklaarde voor de DVZ (vragenlijst CGVS, vraag 5):

“In Somalië is er oorlog aan de gang. Er is geen stabiele regering.

Er werd mij meerdere keren verteld dat ik een wapen moest kopen. Dit werd mij gezegd door mannen uit mijn wijk.

Ik moest hiermee mensen lastig vallen en hen geld aftroggelen.

Ik had wel een eigen wapen. Maar ik heb niemand lastig gevallen.

Ik dacht dat ze mij later zouden verplichten om mensen te vermoorden. Ik vond het niet verstandig en toen heb ik besloten om het land te verlaten.”

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing die steunt op de verklaringen van verzoeker zoals die zich bevinden in het administratief dossier (gehoorverslag CGVS), vertelde verzoeker bij het CGVS een heel ander verhaal. Hiermee geconfronteerd ontkende verzoeker zijn eerdere verklaringen (gehoorverslag CGVS, p. 21), maar het CGVS kan gevolgd worden waar erop wordt gewezen dat een keuze voor één van de twee verklaringen er niet voor zorgt dat tegenstrijdige verklaringen met elkaar in overeenstemming te brengen zijn. In het verzoekschrift wijst verzoeker er nu op dat hij tijdens het gehoor bij de DVZ geen uitleg of details kon geven en dat hij deze omstandigheid wel degelijk vermeld heeft bij het CGVS. In dit verband wordt opgemerkt dat een heel ander verhaal vertellen, niet kan beschouwd worden als een uitleg of als een detail. Het is niet dat verzoeker zijn oorspronkelijk relaas nu uitbreidt met details, hij geeft gewoon een ander, nieuw verhaal.

Verzoeker wijst er ook op dat hij bij het CGVS heeft aangeduid dat het interview bij de DVZ zeer kort was en dat hem niet was uitgelegd dat hij een onderscheid moest maken tussen wat wel en wat niet belangrijk is. In dat verband wordt vastgesteld dat de vraag die aan verzoeker bij DVZ gesteld werd, als volgt luidt: *“Geef kort een overzicht van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst.”*

Zelfs al had verzoeker weinig tijd of kan hij moeilijk een onderscheid maken tussen wat wel en niet belangrijk is, kan toch worden aangenomen dat ook van een minderjarige asielzoeker mag worden verwacht dat hij de ingrijpende gebeurtenissen die hebben geleid tot het ontvluchten van zijn land, vermeldt in elke fase van de procedure. Verzoeker moest inderdaad niet alle details geven bij de DVZ, maar hij had minstens kunnen vermelden dat hij problemen had met zijn oom, naast of in plaats van problemen met de mannen uit de wijk. Bovendien werden verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen in aanwezigheid van zijn voogd en hebben hij en zijn voogd deze voor akkoord ondertekend waardoor hij zich akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Louter verwijzen naar de omstandigheid dat het interview op de DVZ kort was en dat hem niet was uitgelegd dat hij vooral moest vertellen wat belangrijk was, kan geen verklaring zijn voor het verschil in verzoekers verklaringen bij de DVZ en het CGVS.

De Raad sluit zich aan bij de motieven van de bestreden beslissing in dit verband, die deugdelijk en pertinent zijn en steunen op de stukken van het administratief dossier.

3.4.6. Verzoeker geeft in het verzoekschrift een uitleg voor het feit dat hij na het incident naar het huis van zijn oom vluchtte, dezelfde persoon door wie hij belaagd werd. In de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat verzoekers verklaringen in dit verband weinig overtuigend zijn en incoherent. Verzoeker geeft in dit verband een uitleg achteraf en stelt dat er geen tegenstrijdigheid is.

Vooreerst wordt opgemerkt dat dit motief in de bestreden beslissing een ondergeschikt motief is. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing betreft het feit dat verzoekers verklaringen die hij voor de DVZ en bij het CGVS heeft afgelegd, op cruciale punten van elkaar verschillen. Vervolgens wordt erop gewezen dat, naast het feit dat verzoekers verklaringen over de oorzaak van zijn problemen ongeloofwaardig zijn (problemen met zijn oom of met mannen van de wijk), ook zijn verklaringen over de gevolgen van deze problemen weinig overtuigend en incoherent zijn. Verzoekers uitleg over dit motief doet dus geen afbreuk aan het hoofdmotief, met name dat verzoeker bij het CGVS een ander verhaal

heeft verteld dan bij de DVZ. Dit motief is deugdelijk en pertinent, zoals hierboven weergegeven onder punt 3.4.5. van dit arrest.

Waar verzoeker dus ingaat op dit ondergeschikt motief, moet worden opgemerkt dat uit het gehoorverslag bij het CGVS blijkt dat enkele van zijn verklaringen in dit verband inderdaad incoherent zijn. Verzoeker verklaarde (gehoorverslag CGVS, p. 23) dat zijn oom met zijn zus sprak en dat verzoeker dit alleen maar hoorde, dat zijn oom zich op een zekere afstand bevond en dat verzoeker zijn stem hoorde. Verzoeker verklaarde dat hij niet wist of zijn oom de hut waar verzoeker verstopt zat, binnengekomen was of niet. Op p. 20 verklaarde verzoeker inderdaad dat zijn oom alle kamers afzocht maar verzoeker niet kon vinden. Dit is inderdaad iets anders dan voor de kamer of hut blijven staan, en niet binnengaan, waarin verzoeker verstopt was. Verzoekers verklaringen in dit verband zijn weinig overtuigend en vrij incoherent.

3.4.7. Verzoeker legt geen identiteitsdocumenten voor. Bovendien legt hij tegenstrijdige verklaringen af over de reden waarom hij geen identiteitsdocumenten kan voorleggen. Bij het gehoor op 15 juli 2015 bij de DVZ verklaarde verzoeker bij vraag 26:

“Ik had een paspoort en Id-kaart. Ik heb deze meegenomen naar België. Maar andere mensen (Afghanen) uit het centrum vertelden mij dat het niet verstandig was om dit te tonen aan de Belgische autoriteiten. ik heb dit gegeven aan Afghanen in het opvangcentrum. Misschien hebben ze dat weggegooid.”

Bij het CGVS verklaarde verzoeker (gehoorverslag CGVS, p. 17):

“Welke documenten had u wel?

AZ: paspoort toen ik aankwam

Ze zegden dat als ik opgepakt zou worden met een Somalisch pp ze me zouden terugsturen.”

“Hebt u dat paspoort aan de Afghanen gegeven of hebben ze het zonder uw medeweten afgenomen.

AZ: gestolen

Bij DVZ (vraag 26) zei u dat u het (vrijwillig) aan de Afghanen hebt gegeven?

AZ: neen

Dat is een fout dan gemaakt aan de andere zijde – tolk of interviewer

Ik heb pp niet afgegeven

Dat is gestolen”.

Verzoeker heeft dus enerzijds verklaard dat hij zijn paspoort afgegeven heeft aan de Afghanen in het centrum en anderzijds dat het gestolen werd in het centrum. Daarbij komt echter dat het duidelijk is dat verzoeker het bezit van zijn paspoort als iets negatiefs beschouwde, zowel bij de DVZ als bij het CGVS. Bij de DVZ verklaarde hij dat hij gehoord had dat het niet verstandig was om een Somalisch paspoort te tonen aan de Belgische autoriteiten, bij het CGVS verklaarde hij dat hij gehoord had dat hij opgepakt zou worden en teruggestuurd naar Somalië als hij een Somalisch paspoort zou kunnen tonen. Hieruit kan worden afgeleid dat verzoeker er zelf voor heeft gezorgd dat hij geen Somalisch paspoort meer kon voorleggen, of het nu gestolen werd of hij het zelf afgegeven heeft aan andere asielzoekers.

Wat de onduidelijkheid betreft over een paspoort of een identiteitskaart, kan verzoeker gevolgd worden waar hij stelt dat hij hiertussen geen onderscheid maakte. Feit blijft dat hij het voorleggen van een identiteitsdocument leek te willen vermijden, wat een negatieve indicatie inhoudt voor zijn geloofwaardigheid.

3.4.8. Verzoeker voert aan dat geen onderzoek werd gevoerd naar de specifieke factor van rekrutering door Al-Shabaab. In dit verband wordt herhaald dat verzoekers verklaringen ongeloofwaardig zijn, omdat hij enerzijds bij de DVZ vertelde dat mannen uit zijn wijk hem aanspoorden om een wapen te kopen en daarmee mensen geld af te troggelen, en anderzijds bij het CGVS dat hij problemen had met zijn oom (die hem wilde inlijven bij Al Shabaab en die hem beschuldigde van de moord op een kind, die de oom zelf begaan had). Nu op goede gronden geoordeeld werd dat verzoekers verklaringen ongeloofwaardig zijn, moest geen verder onderzoek gevoerd worden naar rekruteringspogingen door Al Shabaab (zijn oom zou deel uitmaken van Al Shabaab) omdat dit element deel uitmaakt van verklaringen die ongeloofwaardig zijn bevonden.

3.4.9. Verzoeker herhaalt dat hij niet begreep wat van hem verwacht werd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat hij dit gemeld heeft bij het CGVS. In dit verband wordt verwezen naar punt 3.4.5. van dit arrest.

3.4.10 Verzoeker voert de schending van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet aan en meent dat hij geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd en dat hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

Hierboven werd erop gewezen dat de verklaringen van verzoeker ongeloofwaardig zijn. De motieven in de bestreden beslissing in dit verband zijn pertinent en terecht en vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn bewering dat zijn verklaringen wel geloofwaardig zijn. Verzoeker kan bijgevolg niet aanvoeren dat moet worden aangenomen dat hij de waarheid vertelt en dat hem daarom het voordeel van de twijfel moet worden gegeven. Uit hetgeen hierboven werd gesteld, blijkt dat verzoekers verklaringen niet geloofwaardig zijn, om die reden kan hem het voordeel van de twijfel niet worden toegekend.

3.4.11. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.3.12. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

3.3.13. Het CGVS vermeldt dat aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kan worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Het CGVS onderzoekt vervolgens de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal Somalië en gebruikt hiervoor verschillende bronnen: “*UNHCR International Protection Considerans with regard to people fleeing Southern and Central Somalia*” van januari 2014, “*UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia*” van juni 2014, de COI Focus “*Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*” van 19 februari 2016 met update op 6 september 2016, meegedeeld in een aanvullende nota.

Het CGVS stelt dat uit de COI Focus blijkt dat het geweld er enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen in hoofdzaak gericht tegen hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen, tegen overheidsgebouwen of overheidsinstellingen, en anderzijds de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Het UNHCR adviseert evenwel niet om aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een vorm van bescherming te bieden. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het geweldniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in zijn land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waarvan verzoeker afkomstig is. Gezien verzoekers verklaringen moet de veiligheidssituatie in Mogadishu beoordeeld worden.

Het CGVS stelt in dit verband het volgende:

“Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.”

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of –instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijnvechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de

mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.”

Als gevolg van de update van 6 september 2016 geeft het CGVS een nieuw onderzoek van de veiligheidssituatie in Mogadishu, waarvan de conclusies dezelfde zijn, enkel een mortieraanval op het presidentieel paleis en mortieraanvallen op het door AMISOM beschermde gebied van de internationale luchthaven van Mogadishu worden bijkomend vermeld.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ 17 februari 2009, Elgafaji / Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, ECLI:EU:C:2009:94; punt 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, C-285/12, ECLI:EU:C:2014:39; punt 30; EHRM, NA / Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, J.H. / Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar rapporten van Amnesty International van 2013 en 2014, naar een ongedateerd internetartikel, naar een artikel van de VN uit 2015 inzake de oprichting van een VN-vredesmissie in Somalië, naar een rapport van een niet meegedeelde auteur of organisatie van 13 april 2016 over misbruiken gepleegd door Al Shabaab en AMISOM, en naar een internetartikel over terroristische aanvallen in 2015 gepleegd door Al-Shabaab.

De citaten die verzoeker aanbrengt, dateren enerzijds van 2013 en 2014 en zijn minder recent dan de door het CGVS gebruikte informatie, en anderzijds betreffen deze de reeds genoemde “*complexe terreuraanslagen*” in hoofdzaak gericht tegen hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen, tegen overheidsgebouwen of overheidsinstellingen, en “*doelgerichte moordaanslagen*” tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen en bevestigen bijgevolg de boordeling zoals deze in bestreden beslissing werd gemaakt. De verwijzingen en citaten zijn dan ook niet van aard om de vaststellingen van de bestreden beslissing in een ander licht te plaatsen.

3.3.14. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.3.15. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoeker voert evenmin concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

3.3.16. In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

3.3.17. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het rechtsplegingsdossier terug over te maken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen

en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET